

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. D. Henr. Harphii Theologi Ervditiss. Ordinis
Minorvm, Ac Rervm Divinarvm Contemplatoris eximij.
Theologiæ Mysticæ Libri Tres**

Henricus <Herpius>

Coloniæ, 1611

Osculum oris sponsi quod? sponsus, sponsa, vnio sponsi & sponsæ quæ?
Cap. IIII.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37362

conseruatis virtutibus: alioqui si magis in te, quam in Domino gloriaris, proprias, & nō Domini manus osculari conuinceris: quod (iuxta B. Iob sententiam) est iniquitas maxima, & negatio contra Deum altissimum. Ceterum has manus Dominicas si distinctis vocabulis recipere placet, in tribuendo largitate, & in conseruando fidelitatem, quod donatum est, eas esse memento. Tribuit enim omnibus affluenter, & non improperat. Nec patitur nos tentari supra id quod possumus, sed facies etiam cum tentatione prouentum, ut possimus sustinere. Pro huiusmodi nimirum ei gratiarum actiones reddendæ sūnt, eum bonorum omnium tam largitorem, quam conseruatorē recognoscendo & confitendo. Quantum autem in gratitudine & gratiarū actione veraciter proficis, tantum & in fiduciam dilataris: & inde fit ut ames ardentius, & pulsēs fidentius ad ostium inuitantis amici & dicentis: *Petite, & accipietis*. Quia non solum fecit te Deus tuus, sed etiam fecit multa propter te. Fecit & seipsum propter te, cum *Verbum caro factum est* propter te, & *habuit aut in nobis*. Factus est tecum vna caro, teq; facit spiritum vnum, ut merito de eo magna præsumas, si veraciter amas. Hæc igitur non recedant à corde tuo, ne decidant ab affectione tua: sed hæc cogita semper, & in his delectare iugiter his quasi quibusdam stimulis vregens sollicita animam, & his facibus eam inflammare curato, ad redmandum eum, qui tam multipliciter tibi suum erga te commendat amorem.

Osculum oris sponsi quod? sponsus, sponsa, vnio sponsi & sponsæ quæ? Cap. IIII.

Osculetur me osculo oris sui. Quis hoc dicit? Sponsa. Quænam ipsa; Anima sitiens Deum. Ponamus igitur affectiones diuersas, ut illa, quæ propriè sponsæ congruit, distinctius illucescat. Si seruus est, timet à facie Domini: Si mercenarius, sperat de manu domini. Si discipulus, parat autem magistro: Si filius, patrem honorat. Quæ verò perit osculum, amat. Excellit enim in naturæ donis hæc amoris affectio, præsertim cum ad suum recurrit principium. Nec sunt inuenta æquè dulcia nomina, quibus Verbi & animæ dulces exprimerentur affectus, quemadmodum sponsus & sponsa. Quippe quibus omnia sunt cōmunia, nil proprium, nil à se diuisum habentibus, vna vtriusque hæreditas, vna domus, vna mensa, thorus vnus, vna voluntas,

Iob 31.
Manus Dei
osculandæ
quæ sūt.

Iacobi 1.
1 Cor. 10.

Gratitudo
Deo exhibenda.

Lucæ 11.
Iohan. 6.
Iohan. 1.

Osculum
oris.

Sponsus &
sponsa quæ
sūt dulcia
nomina.

Feror spō
sa qualis.

luntas, & vnus, spiritus. Nam si amare sponsus specialiter & princī-
paliter conuenit, non immeritō sponse nomine censetur anima, quae
amat. Amat autē, quae petit osculum, non libertatem, non mercedem,
non hereditatē, non denique doctrinā, sed osculum: more planē casti-
simae sponse sacrum spirantis amorem, neq̄ omnino valentis disīmu-
lare flammam quam patitur. Vide enim quale sumat sermonis exor-
dium, magnū quid à magno petitura, nullo (vt assolet fieri) vtēs fuco
blanditiarum, nullis verborum circumuolutiōibus ambit ad id, quod
desiderat: non facit proemium, non caprat beneuolentiam; sed velut
amoris impatiens, & ex abundantia cordis repente prorumpēs, nudē,
frontoseq̄; satis, *Osculetur me*, inquit, *osculo oris sui*. Quasi diceret: Gra-
tias quidē ago de osculo pedum, gratias & de osculo manū; sed si cu-
ra est illi de me, non quiesco donec *osculetur me osculo oris sui*. Accepi,
fateor, potiora meritis, sed prorsus inferiora votis: nec sum ingrata, sed
amo: desiderio feror, non ratione. Pudor sanē i re clamat, sed vi get affe-
ctio, superat amor. Nec ignoro, quia *honor regis iudiciū diligit*, sed praē-
ceps amor nec iudicium praestolatur, nec consilio temperatur, nec pu-
dore frenatur, nec rationi subicitur. Nonne tibi quasi manifestē dice-
re videtur illud Psāmi: *Quid enim mihi est in caelo? & à te quid volui su-
per terram?* Cum omnia velut *stercora* reputauerim, vt te solum lucrif-
acerem. *Defecit caro mea*, id est, omnis delectatio carnalis & pernitio-
sa, & *cor meum*, id est, omnis cogitatio vitiosa. Sed Deus est cordis mei
reformator, est & inhabitator, qui tam castum cor mihi dedit, quod
eum solum iam gratis amo. Alij quidem eligant alia, sed *pars mea De-
us in aeternum*. Vides quia haec amat castē, quae solum eum quem amat
querit, non aliud quicquam ipsius. Amat sanctē, quia non in concu-
piscētia carnis, sed in puritate spiritus. Amat ardentē, vt pote diuino
sic amore inebriata, quod maiestatem non cogitet. Nam ille *terram as-
picions, facit eam tremere*: nihilo minus tamen ista fidenter se ab eo pe-
tit osculari. Ebriane est? Ebria planē, quia talibus inferius dicit spon-
sus: *Comedite amici, & bibite, & inebriansini charissimi*. Et Psālista:
*Inebriabuntur ab robore domus tua, & torrente voluptatis tuae potabis
eos*. O quantavis amoris, quantaq̄; in spiritu fiducia libertatis. Quid
manifestius, quā quod *perfecta charitas foras mittit timorē*? Petitenim
amplexum & osculum, dicens: *Osculetur me osculo oris sui*. Nō enim
est cuiusuis hominum ex affectu hoc dicere, sed si quis ex ore Christi
osculum spirituale vel semel acceperit, hunc profectō proprium expe-
rimen-

Psā. 98.

Psā. 72.
Phil. 3.

Amor spō-
sa qualis.

Psā. 109.

Cant. 5.
Psā. 35.

1. Ioan. 4.

rimentum sollicitat, & repetit libens. Arbitror enim neminem vel sci-
 re posse quid sit, nisi qui accipit. Est quippe *manna absconditum*: & so-
 lus qui edit, adhuc esuriat: fons est signatus, cui non communicat ali-
 enus: sed solus qui bibit, adhuc sitiet. Expertum audi, quomodo ad-
 huc requirit *Redde mihi*, inquit, *letitiam salutaris tui, & spiritus princi-*
pali confirma me. Ad quid? Profectò ut sicut adipe & pinguedine replea-
tur anima mea, & labijs exultationis laudabit os meum. Tibi namq; Do-
 mine Iesu, tibi, tanquam fidelissimo sponso, dixit cor meum, *Exquisi-*
uit te facies mea; faciem tuam Domine requiram, ut adimpleas me le-
 titia cum vultu tuo. Nam spiritus ante faciem nostram *Christus Domi-*
nus, cui fideliter adherentes, in osculo sancto spiritus vnus ipsius dig-
 natione efficiuntur, ad osculum oris dignanter admisi in seruire spi-
 ritus, & plenitudine lucis. Nam si carnale matrimoniū duos in carne
 vna constituit, cur non potius copula spiritualis in vno spiritu gluti-
 no charitatis adunit? Denique, quod nimium est admirandum, & in-
 tima dulcedine complectendum, in humanitate dulcis Iesus venire dis-
 ponens, ut animam ad maiore prouocaret amorem, more & nomine
 sponsi se liberaliter repromisit affuturum per Prophetam dicentem:
Et ipse tanquam sponsus procedens de thalamo suo, exultauit ut gigas ad
currendam viam, scilicet humanitatis assumptæ. Cur hoc, nisi quia
 purum spirat amorem, & amoris purissimi requirit vicissitudi-
 nem? Dicit enim Gregorius super Cantica, quòd cum vult timeri, se
 Dominum nominat: cum vult honorari: patrem: cum vult amari,
 sponsum. Quanto ergo dignior est amor quàm timor, tanto plus gau-
 det Deus dici pater quàm dominus: & quanto charior est amor quàm
 honor, tanto plus gaudet dici sponsum, quàm pater. Cum enim se Do-
 minum nominat, indicat quòd creati sumus: & cum se patrem nomi-
 nat, indicat quòd adoptati sumus. Cum autem se sponsum nominat,
 indicat quòd coniuncti sumus. Si igitur, o fidelis anima, desideras ei,
 tanquam sponso dignissimo coniungi, audi quomodo id fiet. Dicit e-
 nim sanctus Thomas in libro de eterna beatitudine, quòd anima fide-
 lis vnitur Deo morum & virtutum conformitate, voluntatum iden-
 titate, & intima charitate. Sola namq; perfecta charitas reddit volun-
 tatem deiformem, & afficit ad perfectam eius imitationem, alia cuncta
 penitus calcas, vt soli Deo dulciter inhaereat. Hæc, inquam, inter spon-
 sum & sponsam sola perfectam causat vnionem. Quæ nimirum vnio
 figurata legitur in primo libro Regum, vbi dicitur, quòd *anima Iona-*

Apo. 2.

Psal. 50.

Psal. 62.

Psal. 26.

Psal. 15.

Thron. 4.

Sponsus
quare Chri-
stus.

Psal. 18.

Vno inter
Deum &
animam.

1. Reg. 18.

thē conglutinata est anima David, & dilexit eum Ionathas quasi animam suam. Tunc enim anima sic Deo coniungitur, cum ei tam perfecte conunitur, quod omne communicabile percipit per gratiam, quod Deus habet per naturam. Unde Dei Filius ideo naturam assumpsit humanam, ut per eandem anima amorosa transfiret ad vnionem diuinam, quam etiam Christus impetrauit, orans & dicens: *Sicut & tu Pater in me, & ego in te, ut & ipsi in nobis vnum sint.* Est enim ibidem vnio consummata, vbi & Pater & Filius vnum sunt: Filius autem existens caput Ecclesiae, cum membris suis, id est, fidelibus, ad paternam transit vnionem. Et quamuis vnio, quam hic ignita consequi potest anima, saepe recipit interpolationem, tamen vnio fidelis animae cum Deo in gloria non habet interpolationem, dicente Christo: *Iterum videbo vos, scilicet post mortem, & gaudebit cor vestrum: & gaudium vestrum nemo tollet à vobis.* Nam videre Iesu Christi, nihil aliud est, quam fidelem animam inseparabiliter vniri Deo Patri: Et gaudium animae, quod nemo auferet, est delectabiliter & totaliter vniri summæ Trinitati.

Ioan. 17.

Ioan. 16.

De dignatione diuina, qua naturam humanam in vnitate personae assumpsit: dignitas humane naturae quantae? Cap. V.

Vis mihi det te fratrem meum, sugentem ubera matris meae, ut inueniam te frater, & deoscule te, & iam nemo me despicit. Cantic. 8. Quia, secundum beatum Dionysium, ad rationem summi boni pertinet, quod se creaturis summo modo communicet, quod in eo maxime perficitur, cum naturam creatam sibi tam inseparabiliter coniungit, quod ex tribus vna fiat persona, scilicet ex Verbo, ex anima, & ex carne, sicut ait Augustinus 13. de Trinitate. Et ideo quamuis humanae carni non erat conueniens secundum naturam suam conditionem vniri Deo in vnitate personae, fuit tamen Deo conueniens secundum infinitam excellentiam bonitatis eius, ut eam vniret sibi pro salute humana. Nec propter hoc aliquo modo Deus est immutatus à statu suo, in quo fuit ab aeterno, sed creata natura, quae secundum rationem sui mutabilis est, per assumptionem est immutata & quodammodo deificata, quia diuina natura trahit humanam naturam ad illam excellentissimam vnitatem diuinam personae, ut eadē sit *ὁμοούσιος* naturae diuinæ & humanae: ita quod humana natura quodammodo fundatur & substantiatur in diuinitate.

Natura humana quomodo dei-
ficata.